

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4425/2022
24.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миланка Танасковић, адвокат из ..., против туженог „ЈАТ Апартмани Копаоник“ д.о.о. Рашка, чији је пуномоћник Ведран Стевановић, адвокат из ..., ради утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3363/21 од 13.09.2022. године, у седници одржаној 24.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3363/21 од 13.09.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3363/21 од 13.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Рашкој П1 103/21 од 15.10.2021. године којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужиља дана 17.12.2018. године засновала радни однос на неодређено време код туженог, да се обавезе тужени да тужиљу врати у радни однос и распореди да ради на пословима који одговарају њеној стручној спреми и обавезана тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 141.000,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. и 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...10/23) - ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиље неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог засновала радни однос 23.12.2015. године на одређено време, ради обављања послова ..., и била је код туженог у континуитету радно ангажована на основу више закључених сукцесивних уговора о раду на одређено време у периоду од 23.12.2015. године до 31.03.2020. године, с тим што је након 28.03.2017. године закључивала са туженим уговоре о раду на одређено време за рад на пројекту „Две звезде корак ка трећој“, такође ради обављање послова ... . Закључивани уговори о раду на одређено време су били различитог трајања, два или три месеца, и није било прекида у раду тужиле. Одлуком Скупштине друштва од 24.12.2016. године усвојен је пројекат „Две звезде корак ка трећој“. Наведени пројекат се састоји из више одвојених фаза са ограниченим трајањем и свака фаза је самостална целина за коју је тужени ангажовао запослене, међу којим и тужилу. У сваком уговору о раду на одређено време је наведено да се исти закључује за рад на пројекту чије је време унапред одређено и за коју фазу пројекта, као и време трајања уговора, а најдуже до окончања пројекта. Тужилу је било познато да је код туженог постојао пројекат јер се увек спомињао у њеним уговорима о раду. Тужилу је радни однос код туженог престао 31.03.2020. године истеком рока на који је заснован.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су оценили да нису испуњени услови за прерастање радног односа заснованог на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу одребе члана 37. став 2. и 6. Закона о раду, јер има места примени изузетка прописаног одредбом члана 37. став 4. истог закона, када уговор о раду може да се закључи за период дужи од 24 месеца. Тужила је у спорном периоду код туженог радила по уговорима о раду на одређено време за рад на пројекту „Две звезде корак ка трећој“, који се одвија у фазама чије је трајање унапред одређено, а који рад представља околност која искључује преображај радног односа. Имајући у виду да је неоснован тужбени захтев за преображај радног односа, односно утврђивање радног односа на неодређено време, то је неоснован и тужбени захтев за враћање на рад.

Према оцени Врховног суда нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиле.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 75/14...95/18) прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла, или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Ставом 2. истог члана прописано је да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана, на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца, док је ставом 4. тачка 2. истог члана предвиђено да, изузетно од става 2. овог члана, уговор о раду на одређено време може да се закључи за рад на пројекту чије је време унапред одређено, најдуже до завршетка пројекта. Ставом 6. истог члана прописано је да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама тог закона или ако запослени остане да ради код

послодавца најмање 5 радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Одредбом члана 175. став 1. тачка 1. прописано је да радни однос престаје истеком рока за који је заснован.

Из наведеног произлази да постоје две ситуације које доводе до трансформације уговора о раду на одређено време. У првом случају ради се о ситуацији да је заснован радни однос на неодређено време уколико је запослени засновао радни однос противно одредбама у којима закон предвиђа услове и дозвољене случајеве заснивања радног односа на одређено време. Друга ситуација која доводи до преображаја наступа у случају да запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен.

Дакле, до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време може доћи у ситуацији ако запослени непрекидно или с прекидима ради дуже 24 месеца, али не и у случају заснивања радног односа за рад на пројекту чије је време унапред одређено. Радни однос који је заснован из тог разлога може да траје и краће и дуже од 24 месеца, али најдуже до завршетка пројекта, те у том случају у време док траје рад на пројекту не може доћи до преображаја радног односа јер постоји изузетак, у смислу члана 37. став 4. тачка 2. Закона о раду.

У конкретном случају, Одлуком Скупштине друштва туженог од 24.12.2016. године усвојен је пројекат „Две звезде корак ка трећој“. Наведени пројекат се одвијао у фазама и свака фаза је самостална целина за чију реализацију је тужени ангажовао запослене, међу којима и тужиљу. Тужиља је са туженим у периоду од 23.12.2015. године до 31.03.2020. године закључила више сукцесивних уговора о раду на одређено време за обављање послова ..., с тим што је након 28.03.2017. године закључивала са туженим уговоре о раду на одређено време за рад на пројекту „Две звезде корак ка трећој“, односно ради реализације одређе фазе пројекта чије је трајање унапред одређено. У уговорима у раду је утврђен почетак и завршетак радног ангажовања тужиље уз навођење да се закључује ради реализације поменутог пројекта чије је време унапред одређено и навођења фазе пројекта.

У таквој чињеничној ситуацији, када је тужиља закљученим уговорима о раду на одређено време код туженог била ангажована ради реализације пројекта који је у уговорима о раду наведен као основ заснивања радног односа, и одређен је почетак и завршетак радног односа, који је везан за одређену фазу пројекта, односно најдуже до завршетка пројекта, правилан је закључак нижестепених судова да нису испуњени услови из одредбе члана 37. Закона о раду за преображај радног односа. Околност да је тужиља након протекла рока од 24 месеца наставила да ради код туженог и то све до 31.03.2020. године, не утиче на испуњеност законских услова јер је тужиља рад обављала ради реализације пројекта, који је сврстан као рад који се може обављати изузетно мимо законског ограничења од 24 месеца, односно трајање таквог радног односа одређено је најдуже до завршетка пројекта, што је и констатовано у закљученим уговорима о раду на одређено време. Из наведених разлога, нису основани наводи ревидента о погрешној примени одредбе члана 37. Закона о раду.

Осталим наводима ревизије се побија утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа, што није дозвољено у поступку по ревизији у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП. Осим тога, све ове наводе истицане и у жалби тужиле, другостепени суд је ценио и о истима дао правилне и јасне разлоге које прихвата и ревизијски суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Врховни суд је, применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП, одбио захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка јер тужилца није постигла успех у овом поступку.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић